

Sygn. akt VII U 1335/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Monika Roslan- Karasińska

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 9 marca 2021 r. w Warszawie

sprawy K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emeryturę

na skutek odwołania K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 18 września 2020 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 września 2020 r. znak: (...), w ten sposób, że ustala, że emerytura K. P. nie podlega zawieszeniu,
2. wniosek odwołującego K. P. zgłoszony w odwołaniu z dnia 24 września 2020 r. o wypłatę odsetek za opóźnienie, przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. celem rozpoznania.

SSO Monika Roslan- Karasińska

UZASADNIENIE

K. P. w dniu 25 września 2020 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 września 2020 r., znak: (...) zarzucając jej naruszenie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Odwołujący wniósł o zapłatę przez organ rentowy należnej emerytury ustalonej w kwocie 395,01 złotych wraz z odsetkami za każdy dzień opóźnienia w wypłacie. Ubezpieczony wskazał, że w wyniku służby wojskowej trwającej nieprzerwanie od 1 sierpnia 1971 r. do 31 stycznia 2007 r. pobiera wojskową emeryturę należną z Wojskowego Biura Emerytalnego w W.. Zaakcentował, że po jej zakończeniu był zatrudniony w Centrum (...) S.A. w okresie od 3 grudnia 2007 r. do 31 stycznia 2011 r. na stanowisku głównego specjalisty. W jego ocenie wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia stosuje się w sytuacji, gdy emerytura wojskowa została obliczona, a nie przyznana, według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy. Ubezpieczony uznał, że są to przepisy niemające znaczenia podmiotowego, lecz przedmiotowe i ukierunkowane są na sposób obliczania świadczenia. Podkreślił, że brak możliwości doliczenia do emerytury okresu cywilnego zatrudnienia określa zbiór podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Jego zdaniem do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, a więc wszyscy żołnierze powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy powołani do służby przed dniem

2 stycznia 1999 r. W tym zakresie przytoczył treść uzasadnienia przedstawioną przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. dotyczącego sprawy o sygn. akt I UK 426/17 (odwołanie z dnia 25 września 2020 r., k. 3-6 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że wypłata przyznanej emerytury odwołującemu na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych została zawieszona, ponieważ pobiera on emeryturę wojskową z Wojskowego Biura Emerytalnego. W jego ocenie nie ma możliwości połączenia wypłaty emerytur powszechnej i wojskowej, ponieważ ubezpieczony rozpoczął wojskową służbę zawodową przed 1 stycznia 1999 r. Organ rentowy uznał, że wskazany w odwołaniu wyrok Sądu Najwyższego dotyczy sprawy indywidualnej i nie wywołuje żadnych skutków prawnych dla ogółu potencjalnie zainteresowanych ubezpieczonych (odpowiedź na odwołanie z dnia 6 października 2020 r., k. 14 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. pełnił służbę w Wojsku Polskim w okresie od 1 sierpnia 1971 r. do 31 stycznia 2007 r. Ubezpieczony odbywał służbę zasadniczą w Wojskowej Akademii (...) w okresie od 1 sierpnia 1971 r. do 15 września 1971 r. Następnie był słuchaczem Wydziału C. od 16 września 1971 r. do 31 sierpnia 1976 r. W okresie od 1 września 1976 r. do 30 sierpnia 1983 r. służył w Zarządzie (...) (...) na stanowiskach oficera-analityka, oficera, projektanta i starszego oficera. W okresie od 31 sierpnia 1983 r. do 26 czerwca 1984 r. był słuchaczem w Akademii (...) w Z.. Później ponownie wstąpił do Zarządu (...) (...), w którym od 27 czerwca 1984 r. do 31 maja 1988 r. był starszym oficerem. Dalej służył w Polskim Kontyngencie Wojskowym w (...) w S. w okresie od 1 czerwca 1988 r. do 11 czerwca 1989 r. jako oficer logistyki – szefa transportu. W okresie od 12 czerwca 1989 r. do 15 października 1991 r. odwołujący był starszym oficerem i pełniącym obowiązki szefa Oddziału w Zarządzie (...) (...). W Szefostwie (...) ubezpieczony służył od 16 października 1991 r. do 24 kwietnia 1993 r. jako szef Oddziału (...) Biura (...) i słuchacz kursu zarządzania zasobami obronnymi poprzedzony kursem języka angielskiego w USA. Ubezpieczony służył również w Departamencie (...) w okresie od 25 kwietnia 1993 r. do 16 czerwca 1996 r. na stanowisku szefa Oddziału (...) Biura (...) oraz przygotowywał się do przyjęcia obowiązków zastępcy attaché wojskowego przy Ambasadzie RP w USA. W okresie od 17 czerwca 1996 r. do 17 sierpnia 1999 r. K. P. służył w Inspektoracie (...) na stanowisku zastępcy attaché wojskowego przy Ambasadzie RP w USA. W okresie od 18 sierpnia 1999 r. do 5 grudnia 1999 r. był do dyspozycji Inspektoratu (...), a następnie Ministra Obrony Narodowej. Na stanowisku szefa oddziału pełnił obowiązki od 6 grudnia 1999 r. do 31 lipca 2003 r. w jednostce o nazwie stanowiska żołnierzy zawodowych (...) w Dowództwie Sztabu (...), (...) (...)w N.. Następnie w okresie od 1 sierpnia 2003 r. do 3 lutego 2004 r. pozostawał w dyspozycji Inspektoratu (...). Ubezpieczony był też dowódcą jednostki w (...) w okresie od 4 lutego 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. W okresie od 1 lipca 2004 r. do 10 lipca 2006 r. odwołujący był szefem centrum w Inspektoracie (...) w Centrum (...). W końcowym etapie służby od 11 lipca 2006 r. do 31 stycznia 2007 r. ubezpieczony pozostawał w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej (...) Departamentu (...) (świadectwo służby z dnia 31 stycznia 2007 r., k. 10 a. s. i odpis przebiegu służby wojskowej z akt personalnych odwołującego, akta MON).

Ubezpieczony w dniu 8 lutego 2007 r. złożył wniosek do Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. o ustalenie uprawnień do emerytury wojskowej. Po rozpoznaniu wniosku odwołujący otrzymał prawo do emerytury wojskowej od 1 lutego 2007 r. w kwocie 6.556,88 złotych na mocy decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 30 marca 2007 r., znak: (...). Decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Przy ustalaniu prawa i wysokości świadczenia nie zostały uwzględnione odwołującemu „cywilne” okresy zatrudnienia a jedynie 35 lat i 6 miesięcy okresów służby wojskowej. Procentowy wymiar emerytury wyniósł 93,30%, na który złożyło się 40% z tytułu 15-letniego okresu służby wojskowej oraz 53,30% z tytułu ponad 15-letniej służby wojskowej. Wymiar ten został zredukowany do 75% (wniosek z dnia 8 lutego 2007 r. i decyzja z dnia 30 marca 2007 r., k. 1 i 22-23 akt MON oraz pismo Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 9 września 2020 r., k. 71 akt MON).

Wysokość emerytury wojskowej została zwaloryzowana na podstawie decyzji z dnia 5 marca 2020 r., znak: (...) i wyniosła 9.472,97 złotych od dnia 1 marca 2020 r. (decyzja z dnia 5 marca 2020 r., k. 67 akt MON).

Ubezpieczony zatrudniony był w Centrum (...) S.A. z siedzibą w W. w okresie od 3 grudnia 2007 r. do 31 stycznia 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku głównego specjalisty (świadcstwo pracy z dnia 31 stycznia 2011 r., k. 11 a. s.).

W związku z tym K. P. w dniu 26 marca 2020 r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. W następstwie powyższego organ rentowy wydał decyzję z dnia 18 września 2020 r., znak: (...), na mocy której przyznał odwołującemu prawo do emerytury od 1 marca 2020 r. w kwocie 395,01 złotych. Wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na zbieg prawa do świadczeń z emeryturą wojskową z Wojskowego Biura Emerytalnego (wniosek z dnia 26 marca 2020 r. i decyzja z dnia 18 września 2020 r., k. 1 i 25 a. e.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Zebrane dokumenty nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. W związku z tym tak ustalone fakty dały podstawę do wydania orzeczenia kończącego sprawę.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 września 2020 r., znak: (...), jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie odwołujący wniósł o wypłatę należnej mu emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy utrzymywał natomiast, że ubezpieczony nie jest uprawniony do pobierania jednocześnie dwóch oddzielnych świadczeń.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53) zwanej dalej „ustawą emerytalną” świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Na podstawie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznając odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, dokonał zawieszenia jej wypłaty z uwagi na pobieranie emerytury wojskowej. W rozpatrywanej sprawie odwołujący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 25 latach służby. Ubezpieczonemu uwzględniono okres służby 1 sierpnia 1971 r. do 31 stycznia 2007 r., co w przełożeniu dało łącznie przez 35 lat i 6 miesięcy. Do wysługi emerytalnej nie doliczono odwołującemu okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby, a co za tym idzie jego okres

zatrudnienia w Centrum (...) S.A. z siedzibą w W. od 3 grudnia 2007 r. do 31 stycznia 2011 r. nie miał wpływu na prawo i wysokość wyliczonej emerytury wojskowej.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci m.in. zaświadczenia Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 9 września 2020 r. pozwolił ustalić Sądowi, że do wyliczenia emerytury wojskowej nie zostały uwzględnione odwołującemu „cywilne” okresy zatrudnienia. Niewątpliwie zatem odwołujący osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru. Sąd zważył, że w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego. Ta okoliczność pozostaje w sprawie decydująca w kontekście wydanego rozstrzygnięcia.

Z poglądów orzecznictwa wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi strażaków (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych na tle odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13).

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję niewątpliwie przyjął literalną wykładnię przepisu art. 95 ustawy, na którego treść powołał się w zaskarżonej decyzji. W odpowiedzi na odwołanie przyjął lakonicznie, że cytowane przez odwołującego rozstrzygnięcie dokonane w sprawie I UK 426/17 przez Sąd Najwyższy nie należy stosować do wszystkich ubezpieczonych. Nie można jednak przyznać racji takiej interpretacji prawa. Przepis art. 95 ust. 1 i 2 został powołany przez ustawodawcę, aby ubezpieczeni nie pobierali dwóch świadczeń jednocześnie w sytuacji, gdy wpływ na ich wysokość mają tożsame okresy ubezpieczenia. Takim przypadkiem niewątpliwie byłoby uzyskanie prawa do emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy. Na wysokość tych dwóch świadczeń miałyby te same okresy zatrudnienia odwołującego, którego wchodziłyby do jego ogólnego stażu pracy. W niniejszej sprawie zaś sytuacja jest odmienna, ponieważ „cywilne” okresy ubezpieczenia odwołującego nie miały wpływu na wysokość emerytury wojskowej, którą otrzymał po wypracowaniu ponad 25 lat pracy i osiągnięciu maksymalnej 75% podstawy wymiaru. Ustalone fakty prowadzą do wniosku, że ubezpieczony uzyskał prawo do dwóch różnych świadczeń, których okresy stażu pracy nie nakładają się na siebie i nie uzależniają wzajemnie przyjętej wysokości ich wypłaty.

W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie I UK 426/17, który został powołany przez obie strony procesu, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r. Jako że ustawa określa te same prawa zarówno do żołnierzy, jak i strażaków, to niewątpliwie ich sytuacja prawna została usankcjonowana identycznie. Z orzeczenia wynika jednoznacznie, że odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% są wystarczające, aby „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. Ubezpieczony, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze.

W treści odwołania ubezpieczony powołał się na naruszenie art. 32 Konstytucji RP. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w tym przepisie wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które

zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu żołnierzy, ale również też strażaków, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Właściwym kierunkiem wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej jest użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych”, co oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej. Powyższe uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17).

Zdaniem Sądu bezspornym pozostaje, że sprawa została przesądzona przez Sąd Najwyższy w sprawie dotyczącej emeryta wojskowego. W związku z tym nie ma żadnych podstaw, aby rozstrzygnięcia dokonane przez Sąd Najwyższy nie zastosować w rozpatrywanej sprawie. Reasumując, Sąd Okręgowy zważył, że emerytura wojskowa oraz powszechna z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych są świadczeniami, których wysokość została ustalona na podstawie niezależnych od siebie okresów służby i zatrudnienia odwołującego. Z uwagi na powyższe odwołujący ma prawo pobierać dwa różne świadczenia.

Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., jak w punkcie 1 wyroku.

Wymaga podkreślenia, że odwołujący wnosił również o prawo do wypłaty świadczenia wraz z odsetkami. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter odwoławczy, gdyż inicjowane jest wniesieniem odwołania od decyzji organu rentowego. Przedmiotem postępowania w sprawach o świadczenia z ubezpieczeń społecznych jest zatem co do zasady kontrola decyzji organu rentowego według stanu rzeczy z chwili jej wydania.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania w myśl art. 476 § 2 w związku z art. 4779 § 1 k.p.c. wyznacza w pierwszej kolejności przedmiot decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugiej – zakres odwołania od tej decyzji. Rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, sąd ubezpieczeń społecznych rozstrzyga o jego zasadności w granicach wyznaczonych z jednej strony zakresem samego odwołania, a z drugiej treścią zaskarżonej decyzji. W rozpatrywanej zaś sprawie organ rentowy wydał decyzję jedynie w zakresie odmowy przyznania prawa do wypłaty powszechnej emerytury. ZUS nie zajął żadnego stanowiska w formie decyzji względem roszczenia o przyznanie prawa do odsetek od emerytury. W związku z tym należało wniosek o odsetki przekazać do rozpoznania organowi rentowemu. ZUS tym samym jest zobowiązany do wydania decyzji w tym przedmiocie, od której ponownie będzie przysługiwało ubezpieczonemu złożenie odwołania do Sądu.

(...)

MK